

นาย โดดเดี่ยว พิชิต ต่างโลก

life. 2

จักรพรรดินิรันดร์
ยอดแห่งที่โดดเดี่ยว

Shoji Goji

illustrator booota

Lonely Attack
on the Different World

นายโตเตี้ยวพิชิตต่างโลก

Story : Shoji Goji

Illust : booota

ลิขสิทธิ์
โดย
ZENSHU

A detailed illustration of a skeleton knight standing in a grand, arched stone hallway. The knight is wearing a white tunic with gold floral patterns, a red cape, and a white helmet with gold accents. He holds a long, straight sword diagonally across his body. The background features large stone pillars and a tiled floor.

นาย โดดเดีย พิชิต ต่างโลก

life. **2**

จักรพรรดิ
ต้นเจียนยอดเก่ง
ก็โดดเดียว

Shoji Goji

illustrator — booota

น้อง
ก๊วยๆ

Gyogyoko

แอน
เจลิ-
กา

Angelica

หัวหน้า
ห้อง

Incyo

สาว
ซึ
เปลือย

Razokukiko

สอง
หัวหน้า
A

FukuiucyoA

สาว
บรรณา-
รักษ์
Toshoin

“รีบร้อนเกินไปล่ะ
เป็นห่วงเกินไป
ถ้าไปกันแบบ
ปลอดภัยไว้ก่อน
เดี๋ยวหารุกะ
ก็ขึ้นมาเองแหละ”

นายโดดเดีย พิชิตต่างโลก

life.2 จักรพรรดินิเจี้ยนยอดเก่งก็โดดเดี่ยว

**Lonely Attack
on the Different World**

life.2 The Emperor of Dungeon is Invincible,
but She is Lonely

โกจิ โซจิ

author ← Shoji Goji

บูตะ

illustrator ← booota

คงจะโคตเตียวเตียวตายอยู่ใต้ดินที่มีมิติมาตลอดเลยสินะ... อืม เป็นพวกพ้องผู้โคตเตียวเหมือนเรา

แค่ได้เห็นเงาที่สวมความมืดห่มดำไปทั่วทุกหนแห่งกับร่างที่ถือดาบยี่นึ่ง ก็รู้ได้เลยว่ามันเก่งกาจ เก่งกาจของจริง ยอดเก่งของจริง ไม่ใช่เพราะสกิลโกง แต่เป็นความเก่งกาจขนานแท้ที่เก่งกาจเหลือเกินจนบรรลุสกิลโกง เบ้าตาของหวักะโหลกทอดประกายอยู่กลางความมืดอันเงื้อมเงื้อม เรากำลังฟาดฟันแบบไร้ห้วงเวลากับอัศวินผู้ถูกจองจำอยู่ในกาลอนันต์ ฟาดฟันความมืดราวกับพญาบาทอาฆาต จับจองเบ้าตาดำสนิทพลงฟาดฟันอย่างไม่หยุดหย่อนท่ามกลางประกายดาบที่สาดกระจาย

ให้ตายสิ ข้อมูลมั่วแบบจับหายวายปวงเลย นี่ไม่ใช่หน้าผาแล้ว แต่เป็นอสูรหรือรากษส (ยักษ์กินคน) จอมล้างบางต่างหาก!

ดาบกวัดแกว่งต่อไป ...เวลาที่ไม่รู้จบถูกย่อยแหลกเป็นผุยผงกระจัดกระจาย เวลาอันยาวนานไหลเลื่อนสู่ชั่วกับชั่วกัลป์ สถิติที่ถูกบีบคั้นได้เร่งความเร็วอย่างต่อเนื่องจนเหนือกาลเวลา ปรักดาบฉวัดเฉวียน ชั่วพริบตาที่เหมือนจะหยุดนิ่งกลับยังดำเนินต่อเนื่อง เวลาที่ถูกควบแน่นถึงขีดสุดได้ทับซ้อนอย่างไร้ขีดจำกัด ต่างจึงเขม็งใส่กันท่ามกลางความเกรี้ยวกราดของกระแสนั้น เห็นทุกสรรพสิ่ง ถ่างตาจับจอง มองหาความเป็นไปได้อันน้อยนิดแล้ววัดดาบที่เดิมความเป็นไปได้ทั้งหมดเข้าไป

ให้ตายสิ มันเป็นปัญหาใหญ่หลวงเพราะมาตรฐานการก่อสร้างดินเจียนอันเฮงช่วยแบบผิดปกติวิสัย ถึงได้ฉุนว้ายตายซัก ไอ้หลุมดักนี่นะ?

ความมิดจางหายไปกับร่างกายที่พร้อมแหลกลาญของเรา ทุกครั้งที่ฟาดฟันกับความมิดซึ่งกัดกินราวกับคำสาป เบ้าตาของหวัะโหลกจะมองเข้ามาในดวงตาของเรา ต้องตั้งสติให้คิดเร็วแบบเร่งความเร็วตลอดไม่มีสิ้นสุดขนาดที่พร้อมจะผุพังแตกกระจาย ความมิดที่เปี่ยมไปด้วยความชั่วช้าถูกกริดเงื่อนไขม ด้านการฟันของหวัะโหลกไม่อยู่หรอก

ให้ตายสิ เราที่อยู่ในฐานะผู้เสียหายแบบบ๊อบคอคแตกในทุกๆ ด้าน คงไม่คาดหวังว่าจะรับมือในแบบปกติได้หรอก

ดาบของเจ้าหวัะโหลกเร็วเสียจนเห็นแค่ประกายวาว ดังนั้น ต้องมองให้ขาดและฟันสกัดก่อนโดนฆ่า ฟันกระหน่ำต่อเนื่องแบบไม่มีสิ้นสุด ทำจะไม่มีทางได้พักผ่อนแน่

แค่คิดก็ขยับร่างกาย ท่ามกลางประกายวาวววนนั้น สมรรถภาพร่างกาย หรือฝีมือ หรือความเก่งกาจนั้นช่างไร้ความหมาย ยังคงมีขีดจำกัดของการคิดเร็วที่เร่งความเร็วไปไกลสุดกู่ มีเพียงจิตที่ดึงเวลาชั่วพริบตาให้ยืดยาวไปสู่อนันต์

นี่ไม่ใช่แค่การต่อสู้ จังหวะจะเอาชนะได้ก็ไม่มี ฟันพัวพันไปเรื่อยท่ามกลางเวลาแห่งปาฏิหาริย์ ท่ามกลางเวลาชั่วกาลนานอันไร้ที่สิ้นสุด สติที่ถูกเร่งความเร็วอย่างไร้ขอบเขต

พร้อมจะรับผิดชอบจำกัดท่ามกลางนิรันดร์แบบฉบับพลัน

อิม เข้าใจจนได้ว่าทำไมถึงยังไม่โดนฆ่า เสียชีวิตอย่าง
น่าพิศวงมาจนถึงตอนนี้ ถึงได้เข้าใจจนได้ว่าเป็นเพราะความ
บังเอิญล้วนๆ ดวงแข็งไปยิ่งกว่าเหล็ก เป็นเพราะอภิมหาโชค
แบบระเบิดระเบ้อทะลุขีดจำกัด

ก็สมควรโดนแหละ โชคดีซะจนหลงตัวเอง

แบบนี้จะไปสู้ยังไหว ฝีมือมันต่างกันแบบสิ้นหวัง
เลยทีเดียว

จะไปประดาบด้วยได้ยังไง? ระดับความเร็วน่าใจหาย
นั่น ห่างไกลกันถึงขั้นสิ้นหวังเลยนะ?

เพราะตัวติดดาบต่อเนื่องแบบท้อๆ ถึงได้เข้าใจ มีคำตอบ
อยู่ภายในมานหมอกมาตลอด

เจ้ากะโหลกเฝ้ารอจนจบอยู่ที่นี้เพียงลำพัง นานแสน
นาน

เชื่อและเฝ้ารอเวลาที่จะสิ้นสุดลงในวันใดวันหนึ่ง ณ
เวลาใดเวลาหนึ่ง เฝ้ารอผู้ที่จะมาเช่นฆ่าความมืดและตนเองใน
สักวัน... อยู่อย่างโดดเดี่ยวเรื่อยมาที่ได้พื้นดินอันมืดมิด

ท่ามกลางความโดดเดี่ยวจนแทบถูกบดขยี้ มืดมืดแบบ
ไม่มีอะไร ไม่มีผู้ใดอยู่เลย โดดเดี่ยวเนิ่นนานอยู่ใต้ดินที่น่าเบื่อ
ชะแทบกลิ้งหลุนๆ ...คงว่างน่าดูเลยนะ?

ดังนั้น จึงตัวติดดาบ...ฟาดฟัน...ขัดเกลากการเคลื่อนไหว

ที่สูญเปล่า ขจัดการด้านทานที่รังแต่จะรกรุงรัง หากตามไม่ทัน ด้วยความเร็วตามสมรรถภาพของร่างกายคน ก็ใช้สกลบังคับให้มันเร็วขึ้นจนได้ บังคับควบคุมให้มันทำงานซะ ถึงแม้ไม่ไหวก็จะพินอย่างเด็ดขาดและมุ่งมั่น แม้ไม่ไหวก็จะพินเพราะตัดสินใจแล้วว่าพิน พินทั้งที่ไม่ไหว่นั้นแหละ

ก็รอคอยอยู่ใช่ไหมล่ะ? พินซะตาอย่างไม่ยอมแพ้แม้อยู่ใต้ดินที่ไม่มีใคร... ถ้าฉัน เราจะไปยอมแพ้ด้วยเหตุผลเพราะเพียงแค่นี้ไม่มีทางจะเป็นไปได้ได้อย่างไร ถึงแพ้ก็จะพินต่อไปไว้ย ไม่ไหวก็ทุ้พินเข้าไปพินทั้งที่มันไม่ไหว่นั้นแหละ น่าจะพินโดนบ้าง

เด็กหนุ่มม.ปลายถือเป็นผู้ที่พินจะอยู่แล้ว เพราะคำตอบมันอยู่ที่เป้าในการพินเท่านั้น ดังนั้นจึงพินไปเลย ส่วนเรื่องยาก ๆ เอาไว้พินก่อนแล้วค่อยคิดทีหลัง

ตอนนี้ อะไรถูกอะไรผิดก็ช่างมัน คำตอบนะ เดียวก็ตัวเองทีหลัง..... กระดาษสอบที่เฉลยผลลัพท์ไว้แล้วนะรี? คงมีแค่ไอนั่นละมั้งที่ไม่อยากจะเห็นไปตลอดกาล?

กับดักอันแยบยลของขงเบ้งผู้หยั่งรู้ถึงสัญชาตญาณ
และสันดานของทุบ่ม.ปลาย คือเมรินั่นเอง?

วันที่ 25 เข้า กิลด์แห่งโอมุย

ต่างโลกคงเป็นเรื่องที่ถกกันทีเป็นนิยายมากมายว่า
มันเต็มเปี่ยมไปด้วยความฝันกับการผจญภัยและความโรแมน-
ติกสินะ?

แต่ถึงเป็นต่างโลก ความเป็นจริงมันก็โหดร้ายสิ้นไร้ทั้ง
ความฝันและความหวัง เต็มไปด้วยการไล่ความและการเทศนา
มาแทน มีเวทมนตร์มีมอนสเตอร์ แต่ภัยคุกคามตัวเฒ่าคือการ
เทศนา

สรุปคือ ตั้งแต่ลากสังขารกลับมาจากถ้ำก็โดนยามประตู
โกรธไล่ จากนั้นโดนหัวหน้าห้องโกรธและร้องไห้ไปด้วย ง่วง
โคตรเพราะโดนเทศนา 6k ต่างโลกตลอดคืนโดยผู้หญิงครบทีม

เนื้อตัวยังซ่าไม่หายเพราะต่อสู้กับนายอะไรก็ช่างนั้น
แต่ถ้าพักผ่อนที่โรงเตี๊ยม มีหวังช่วยเจอการเทศนาของสาว
ม.ปลายที่เพ็งกลับมากระหน้าซ่าแบบวนรอบไม่มีสิ้นสุด

“เหนื่อยแล้ว ง่วงด้วย เงินไม่มีอีกต่างหาก อยู่ในเมือง
มันไม่มีเรื่องที่ไม่ต้องใช้เงินบ้างเลยวี่ ถ้าฉัน ความจริงก็มีเพียง
หนึ่งเดียว”

ในเมื่อไม่มีเงินก็ต้องทำงาน แต่ว่า ความเป็นจริงของ
ต่างโลกก็ช่างโหดร้ายอย่างไร้ขอบเขต

“ทำไมงานแต่ละวันมันถึงไม่มีเปลี่ยนแปลงบ้าง คนติด

ประกาศผู้สืบลับของกิลด์คนนี้อย่างผ่านไปไม่เคยเห็นหัว ไม่ทำงาน ทำการเลยยังงี้? ไม่เอาการเอางานยิ่งกว่าพวกไร่งานซะอีก มั่งนี่ยะ? คนไม่มีเงินจะใช้อยู่ล่ะ? เมื่อไหร่มันถึงจะมีงานที่ทำ กำไรงาม ใ้งานตุ้มเดียวรววยละของฉันมันอยู่ที่ไหน?”

การเทศนาต่อแวไม่จบไม่สิ้น เลยกุดสำหรับแผ่นออกมา เพราะถ้าอยู่ที่โรงเตี๊ยมป่านนี้มีหวังโดนว่ากไม่หยุด..... แล้วเรื่อง มันก็สมควรอิงไปเลย เพราะป้ายประกาศไม่มีการเปลี่ยนแปลง เลยเนี่ยนะ?

“จริง ๆ เลย จะมาด้อม ๆ มอง ๆ ถึงเมื่อไหร่? งานที่ได้เงิน เป็นของนักผจญภัยล่ะ ไม่ได้เป็นนักผจญภัยไซ้มัยยะ? แล้วจะ มาอีกทำไม? ให้ตายสิ.....หายไปไหนมาละ ทุกคนเป็นห่วงกัน มากเลยล่ะ”

การจิกตาของหัวหน้าพนักงานต้อนรับนี้ไม่ได้เห็นเสียนาน แหม... เพราะเมื่อวานไม่มีองค์ประกอบภารกิจตาด้วย ละนะ โดนถลึงตาใส่จริง ๆ นั้นแหละ ให้ตายสิ ต่อให้ส่งดู พฤติกรรมโน่นนี่ในช่วงนี้ เราก็ไม่น่าจะผิดเลยแท้ ๆ?

เฮ้ย หรือว่า การที่รอดชีวิตกลับมาได้คือเรื่องผิด? ถ้า ขอดคิดว่ามันไม่ใช่แบบนั้นก็แล้วกัน ไซ้แล้ว เป็นประเด็นเรื่อง ของฝากละมัง?

ไซ้เลย ไม่มีของฝากไม่ได้ นี่ถ้าไม่เพิ่มระดับความพึงพอใจไว้ ชีวิตอาจถึงขั้นอันตรายเลยทีเดียวนะ! มีหวังตายเพราะ โดนเทศน์มากกว่าเพราะมอนสเตอร์

“อืม ไม่มีเงินชุกช่อนที่ไหนบ้างเลยเหรอ?”

“ถ้าทำตกก็แล้วไป แต่อย่าไปฉกเอาของของคนเขาช่อนไว้สิคะ เชื้อเลย นั้นมันวิธีคิดแบบหัวขโมยชัดๆ แค่ว่าก็ถือเป็นอาชญากรรมซึ่งมันไม่เกี่ยวกับกิลด์เลยนะคะ!”

อืม จิกตาเลยจิกตา มันต่างกับการถล่มตาแตกปากไว้วายเขยวนะ นี่แหละการจิกตา นี่คือนิสัยที่ถ้าไม่มี ง่วงจ้ง แต่ถ้ากลับที่พักมีหัวโตนโกรธ แต่อยู่ในเมืองก็ดันไม่มีเงิน

พวกไอตะก็เหมือนเคย เตะเตะไม่มีประโยชน์เอาซะเลย ไม่ดูตาม้าตาเรืออีกต่างหาก เวลาจำเป็นดันเป็นอากาศธาตุซะงั้น ไม่มีประโยชน์เลยจริง ๆ

และพวกง่าวกินนอนอดุกันอยู่ เพราะมันง่าว

จะไม่เรียกว่าง่าวได้อย่างไร? ฟังว่าวิ่งยาวจนถึงเมืองนี้เลยที่เดียว..... ทั้งที่แขนขาถูกกระชากหลุด แต่ก็รอดตายมาได้ กินยาจนแขนขาออก และวิ่งต่อในสภาพยับเยิน

ฟังว่ามีดคำก็ไม่ยอมพักยอมนอน เคี้ยวเห็ด HP ตลอดทางจนถึงเมือง.....แล้วสุดท้ายก็โดนยามกักตัวไว้ที่ประตูเมือง

อืม กิ่งง่าวนั้นแหละ? เป็นบุคคลน่าสงสัยยิ่งกว่าใครทั้งนั้นอย่างแน่นอน?

ต่อให้รีบร้อนมาก็ช่วยอะไรไม่ได้อยู่แล้ว คงรู้อยู่แก่ใจแหละว่ารีบร้อนไปก็ทำอะไรไม่ได้ ยังจะหาเรื่องวิ่งทั้งที่อยู่ในสภาพปางตายอีก มันถึงยังไม่ฟื้นตัวกันเลยไป

“ไม่มีเงิน ไม่มีที่ไป เลยท้อแท้เดินได้เตไปในเมือง อยู่ดีๆ ก็มีสาวใช้น่ารักก๊วกมือให้? ก๊วกเรียกเราเหรอ? นะ นี่มันเรื่องแบบ โน่นนี่นั่นตามแบบหนุ่มม.ปลายสินะ.....แบบนี้ก็เสร็จสิครับ?”

ทันใดนั้นก็โดนพวกลุงทหารล้อมกรอบ คงเป็นพวกเดียวกับสาวใช้นั้นแหละ นี่มันกับดักของขงเบ้งจอมเจ้าเล่ห์ชัดๆ อาศัย สันดานหนุ่มม.ปลายที่จะตามไปทันทีที่มีพี่สาวน่ารักก๊วกมือ เรียกมาเล่นงานเรา ขงเบ้งช่างน่ากลัวนัก เอ๊ะ หรือนี่จะเป็นคุณ เมริเมรี?

“นี่ก็อยู่ว่าจะจับได้มัย แต่ทำไมถึงโดนจับง่ายจังคะ? ทั้ง ที่หาตัวไม่เจอสักที.....แต่ทำไมเจอสาวใช้ไปแทนเข้าหาทุกครั้ง เลยละคะ? ทำไมกันเนี่ย?”

“อ่า ก็โบกมือไหวๆ ไง? โบกมือเรียกใช่มัย?”

สาวใช้คนสวยโบกมือให้ไม่ใช่เหรอ? มันก็ต้องไปตี ปกติ จะตายเนอะ?

“แล้วก็ อย่าทำหน้าแบบว่า ‘นี่ใคร’ สิ เมริเอลังคะ อุตส่าห์ ระบุไว้ในใบผ่านทางด้วย ไม่ใช่เมริเมอรีหรือเมริเมรินะคะ! เมริ-เอละคะ!”

“เอ๊ะ? คุณแม่มูมิริบอกว่า ‘เป็นแม่ของเมริเมอรี’ นี่นา?”

“....จำคุณแม่ก็ไม่ได้ด้วย.....จั้นหรวอ..... เรียกเมริเมรี เลยแล้วกัน.....หรือจะว่าเมริกี้ได้คะ”

คุณหนูกำลังร้องไห้ แต่ทำไมถึงโดนพ่อบ้านโกรธใส่ละ เนี่ย? ก็นั่นแหละ สาวใช้แจ่มชะขนาดนั้น.....เอ๊ย ไม่มีอะไรครับ

“พอกับแม่อยากขอบคุณ เลยตามหาตัวค่ะ แต่คงไม่อยู่ หรือหนีไปหรือไม่ก็ซ่อนตัวเลยหาไม่เจอ วันนี้เลยวางกับดักดูค่ะเจอเฉยเลยนะคะ?”

“เปล่าหรื แบบว่าเมื่อคืนกลับมาตึกมาก แต่ประตูเมือง ปิด เข้าไม่ได้....ถ้าจะเข้าก็โดนยามประตูจับตัว໋໋มั้ย? ...หรือก็คือว่า ถ้าโดนจับก็เข้าได้໋໋!”

เอาแล้ว໋໋ ยกสองมือกุมหน้าตัวสั่นระริกเลย?

“อืม.....อะແ່ມ ยัง໋໋ก็ขอบคุณค่ะ ไม่ได้ช่วยແ່ฉฉ แต่ยังช่วยทั้งแม่และพ่อผู้เป็นเจ้าเมืองด้วย ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งที่ได้คุณช่วยเหลือ ตอนนั้น พ่อแม่มีธนะเลยไม่อยู่ค่ะ ขอขอบคุณแทนนะคะ.....นี่ ฟังอยู่หรือเปล่าคะ? ฟังແ່นะ? แ่ยิ่งกว่าແ່นะ? นี่จะเล็กน้อยแต่ก็เ็นของรางวัลค่ะ วั໋໋ไว้ด้วยนะคะ”

คืนชีพเลยดิเนี่ย? จากนั้นได้เงินมากโขทีเดียว แบบนี้ การช่วยรถม้าที่โดนโจมตีก็เ็นเรื่องทำเงินได้นะสิ?

“แล้วธนะที่ไปทำนี้จะโดนโจมตีมั้ย? หรือรอลันเอา?”

“ทำไมถึงจะโดนโจมตีทุกครั้งที่ออกไปล่ะคะ? ที่ว่ารอลันนั้น คาดหวังอะไรอยู่หรือคะ? ขุนนางตัวการที่สั่งลอบทำร้าย เห็นว่าโดนจับกุมแล้ว ยากั้มี คนคุ้มกันก็มิเพิ่ม น่าจะปลอดภัยค่ะ?”

ทำจะไม่ได้เงินเพิ่มแล้วแฮะ เพราะไม่โดนโจมตี

โดนโจมตีแต่ก็แ่งแ่งเองเอาเรื่อง แ่ว่าเจอดาบอาบยาพิษเข้าก็เลยเดียง.....แต่พูดถึงยา แสดงว่ามีเห็ดแก้พิษออกมา

เยอะ ต่อให้โดนโจมตีก็คงไม่มีปัญหา อุดแล้วสิเรา?

ระดับความพึงใจของเราตอนนี้ยังใกล้เคียง ถ้าพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือ ไม่มีปัญญาซื้อ “แหวนไฟโรมัน” ช่างเถอะ มีเงินแล้วไปตระเวนในเมืองซะเลย

ผ่านถนนใหญ่ไปน่าจะเป็นร้านอาวุธ แต่ไป ๆ มา ๆ ดันไปร้านที่เชี่ยวชาญด้านตะบองซะงั้น

ลุงเจ้าของร้านเป็นช่างตีเหล็ก...แบบนั้นมันจะดีหรือ?

“ลุง? เก็บตกได้ตะบองเกือบสิบตัวพอมะ จะซื้อมั๊ย?”

พอให้ดูตะบอง ลุงแกก็รีบไปหยิบถุงใส่เงินจากข้างในร้านมาเลย ใจดีแท้

“ซื้อไหวเท่านั้นแหละ แต่ขายให้เถอะนะ แต่ว่า ทำไมของแบบนี้ถึงมีตกให้เก็บอยู่เรื่อย?”

ถ้าเล่า เรื่องมันจะทั้งเศร้าและยาว มันเป็นเรื่องน่าตกใจเต็มไปด้วยปริศนาที่เกิดขึ้นในป่าลึกนะ

“เอ่อ ชนตายแบบอุบัติเหตุมั้ง? ตะบองตกอยู่เลยเก็บมา? ทำนองนั้น?”

“ที่ว่าตกอยู่นี่ พุดเหมือนไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเลย..... แน่ใจนะ เป็นตัวการฆ่ามันหรือเปล่าเนี่ย?”

ก็คนกำลังตั้งใจดู ดันเหวี่ยงตะบองวิธवादพุ่งเข้ามาเอง มันโง่มั๊ยละ? อันนั้นโทษเราไม่ได้แน่ ๆ ไหม้ย? อ้อ เป็นอุบัติเหตุเนอะ?

“เอ่อ เอน่า.....ทำตกแหละ? รู้สึกว่างั้นนะ?”

ลุงแกกำลังตรวจดูตะบองพลางวางโนนนี่ไปเรื่อย นี่ถ้าขายให้บรรดาแม่บ้านด้วย.....เมืองนี้อาจล่มได้

ที่จริง มีตะบองของคิงกับเอ็มเพอเรอร์ด้วย แต่ไม่บอก เพราะกลัวร้านนี้เจ๊ง ทำไมนะเหรออ ก็มีธรรมเนียมน่ากลัวแบบว่า ถ้าเมืองนี้มีร้านใกล้เจ๊งก็โทษเราเลยโงะ เมืองนี้มันเต็มไปด้วยการปรักปรำใส่ร้าย ลำบากแยะเลย

และพี่สาวร้านของข้าก็ติดเห็ดแบบถอนตัวไม่ขึ้น ดูเหมือนถึงขั้นลงแดงยิ่งกว่าที่คิด ทำจะไม่ไหวชะละมัง?

อยากได้เห็ดเรื่อย ๆ ติดเห็ดฟื้นฟูแล้วมันจะฟื้นฟูได้ยังไงกันเล่า?

“มีใช้มัย เห็ดนะ จะซื้อเท่าที่ซื้อไหว ขายมา มีเท่าไรซื้อหมด!”

“ถ้าอยากได้เห็ด ช่วยหาข่าวสารมาด้วยก็ได้เนาะ?”

อยากกินข้าวอยู่หรอกนะ แต่เห็นร้องไห้ซะเอาจริงเอา จังขนาดนั้น เอ็ม มาเกาะแข้งเกาะขามันดูไม่ดี ก็เลยขายให้โดยรับเป็นเงินสดกับผลไม้แห้ง

ทีนี้ก็เริ่มแบบแถมกับเห็ดอวบ ๆ พอลงร้องไห้ไปด้วย.....ไธ้ถึง คงเป็นอาการขั้นสุดท้ายมั้งเนี่ย? แต่อยากให้เลิกนะครับ เพราะมันชวนให้สงสัยมากเลย จริง ๆ นะ!

แล้วดูเหมือนว่า พ่อค้าเร่नाสงสัยนั้นยังไม่ได้กลับมา เมือง ระดับความพึงใจของเราก็คงไม่ได้กลับมาด้วย.....พีโรโมน

ไม่ได้กลับมา.....หาที่ไหนก็ไม่มี.....

อ่า พวกหัวหน้าห้องกำลังลุยต้นเจียน ฟังว่าขอกิลด์ไว้ แล้วเลยต้องไป ดังนั้น จะปลอดภัยจนถึงค่า แต่จะกลับมาตอน ค่าแหละ ใช่ การเทศนาที่ดูเดือดนั่น การเทศนากับความเกรี้ยว กราदनันั้นจะกลับมาอีกครั้ง

ต้องติดสินบนสินะ คุณก็ที่ทำมาเวลาที่ถ้านั้นรชชาติ แปลงๆ เพราะหาเงินไม่ได้ แต่ลองให้สาวเรียกแขกที่โรงเตี๊ยม ลองกินดูก็เป็นปลื้มอยู่? อืม กำลังเดินเหียงๆ เชียว.....ดินแบบ เป็นปลื้มมั่ง?

น้ำตาลยังถือเป็นของสำคัญ ถึงได้ไม่เห็นว่ามีขนมหวาน ผลไม้แห้งนะมีอยู่แล้ว ดังนั้นถ้าทำฟรุตเค้กอาจส่งผลดีในตอน โดนโกรธ ความเสี่ยงที่จะเริ่มเทศนาเมื่อกลับมา มีสูงลิ่วอย่าง ร้ายกาจ ชวยหนักแน่เพราะแอบแวบออกนอกเมือง

คราวนี้ที่โดนสวดหนักคงเพราะพลาดที่กลับมาแบบ ไม่มีของฝาก มีแต่อาวุธกับอุปกรณ์เก็บตกเท่านั้น นั่นคือสาเหตุ ที่โดนโกรธอย่างแน่นอน สรุปคือ เป็นเพราะนายอะไรก็ช่างนั้น ไม่มีขนม เราก็เลยโดนใส่ความซะงั้น อืม กลับมาแล้วถึงได้โดน โกรธอย่างแรง

ดูเหมือนอาวุธที่นายอะไรก็ช่างนั้นทิ้งไว้ มันเปล่าประโยชน์ซะแล้ว สาวม.ปลายก็ต้องเป็นขนมหวานแหละ งานนี้ นายกองมีหวังโดนพวกผู้หญิงอัญเชิญแน่.....ขออืกรอจับ

เพราะแบบนี้แบบนี้เป็นฟรุตเค้ก สงสัยออกมา

คล้ายขนมปังหวานเพราะไม่มีเนย แต่เลือกฟรุตเค้กแล้วก็ต้องฟรุตเค้กแหละ

ขออิมห้องครัวโรงเตี๊ยมทำฟรุตเค้ก โดยสัญญาว่าจะแบ่งฟรุตเค้กให้สาวเรียกแขกด้วย เธอสั่งซื้อไว้ก็เลยเหมาเข้าห้องครัวซะเลย

แป้งสาลีกับผลไม้แห้งและนมก็มีพร้อม ปัญหาคือไม่รู้ว่าเป็นนมอะไร แต่เป็นนมของอะไรสักอย่างแหละ ถ้าทำพลาดกลายเป็นขนมปัง ก็เอาน้ำตาลโรยหน้าหลอกเอา อิม ถ้าหวานก็โอเค

เอาเป็นว่า ตอนนี้ทุกคนอยู่ที่ดินเจียนยกเว้นพวกง่าวและจะยังไม่กลับจนถึงค่ำ แต่พอกลับมาแล้วจะเปิดเทศนาอีกมีเพียงฟรุตเค้กเท่านั้นที่จะพิสูจน์ว่าเราไม่ผิด ทั้งนี้เพราะเราไม่ผิดใจ!!

อันที่จริง เสื้อผ้าและอุปกรณ์มันไม่ได้เสียหายเลยตามเคย อาการบาดเจ็บกำลังฟื้นตัวเพราะเห็ดโพชั่น..... แต่ว่าร่างกายมันก็ป้อแป้เอการแหละ

อิม ไอ้ที่อันตรายถึงชีวิตคือตอนท้ายที่เหาะกลับมาถึงเมือง..... ตกตึงแอ็กแต่ก็ยังโอเค อ้อ นั่นนะถึงกับร่อแร่เลยหลังจากเหาะสุดแรงเกิดค่อยนึกขึ้นได้ว่าลงพื้นไม่เป็น แล้วพอดิตแหงกับความคิดก็ร่วงผล็อยและหายไปเสียแล้วมั้ง?

เอาเป็นว่ายับยีนน่าดู ไม่ได้นอนอีกต่างหาก แล้วยังต้องมาทำฟรุตเค้กเพื่อไม่ให้โดนโกรธอีก....ไม่สมเหตุผลเลย

และเพื่อล้างมลทินด้วย ในเมื่อเราไม่ผิดก็ร่อนแป้งไปชะ
 คลุกเคล้าอย่างตั้งใจแล้วตีให้ฟู บิบ ๆ นวด ๆ ด่ำดูบ้าง ฝนดูบ้าง
 แล้วให้พัก.....ว่าไปแล้ว พวกง่าวนอนอยู่นี่นาตั้งไฟอบชะ
พวกโอบะคงหัวร่อนกันใช่ไหม? แล้วทำไมไม่ช่วยกันบ้างพะ?
 บอกว่าถ้ามาเมืองจะตอบแทนบุญคุณไม่ใช่หรอ? พอมาถึง
 ดันไม่อยู่ชะนั้น ถึงอยู่ก็ช่วยให้ออดพ้นการเทศนาไม่ได้ แต่หัดดู
 ตามาตาเรือชะบ้างเถอะ ว่าแล้วก็เคาะ ๆ ให้อากาศเข้าจะได้ฟูขึ้น
 ทำไมมีแค่เราที่กำลังทำงานแบบนี้? เรานะ มีฉายาว่า “นิต”
 นะจ๊ะ

อบเสร็จแล้ว ซึ่งก็ทันแบบฉิวเฉียดพอดี

“กลับมาแล้ว.....อ๊ย กลิ่นหอมฉุยเลย!”

“ว้ายยยย เค้กนี่นา?”

““ว้าว....น่ากินจัง! ฟรุ๊ตเค้กเจ้าขา!!””

ชนะแล้ว พวกผู้หญิงลืมหืมตา ลืมเทศนา แทะลืมฟรุ๊ตเค้ก
 รวกับเป็นขนมปังหนึ่ง เคี้ยวตุ้ย ๆ อย่างเมามัศจรรย์กับจะพูดใส่
 ฟรุ๊ตเค้กว่า ข้าจะงาบเอ็งให้หมดเลย

ชัยชนะ เป็นชัยชนะที่สมบูรณ์แบบ นี่คงพูดได้เลยว่า
 ชนะแบบราบคาบ เราชนะแบบไม่มีความผิด คนมันโดนใส่ความ
 นี่นา ถ้าใส่ความกันทุกครั้งแบบนี้ เรามีหวังได้เป็นเจ้าแห่งถ้ำ
 แห่ง อยู่ถ้ำอยู่แล้วด้วย? อืม แบบนี้จะล้างแค้นใครดีล่ะ? ต้อง
 เป็นพวกโอบะเลย ไม่ต้องวืรอ

เสียงงัม ๆ ดังขรมภายในห้อง ถึงขนาดมีคนทีกินไปร้องให้

ไปด้วย หมาแบบไม่พูดจา น้ำตาเริ่มกลืนเคঁกลงไป อิม ดินะที่หัน
แบ่งไว้ ถ้าเกิดวางทั้งก้อนไว้ที่กลางโต๊ะ คงกินกันดูเดือดเสียจน
พูดได้ว่า เกมมรณะเริ่มขึ้นแล้ว

ทำไมทุกคนถึงได้ร้องไห้กันนะ แถมยังหัวเราะไปด้วย
.....ไม่ได้ใส่เห็ด แต่คงมีอะไรที่ผิดสำแดงผสมลงไปมัง? ร้องให้
ไปยิ้มแฉ่งไปนี่....ไหวกันมั้ยเนี่ย?

แล้วก็ต่อมือค่าเลย เอะอะเสียงดังกันทุกคนตามเคย
ยังมีพวกง่าวผสมโรงด้วยเลยคุยกันอีกทีก็เลยทีเดียว คงไม่มีใคร
เข้าใจหรอกว่าคุยอะไรกันอยู่ เราก็ไม่เข้าใจ ไม่รู้เลยว่าใคร
กำลังพูดอะไร ยิ่งกว่านั้นคือไม่รู้ชื่ออีกต่างหาก?

ลงท้ายก็ทยอยไปอาบน้ำพลางคุยจ้อจนดึก ให้ตายสิ
เจ้าพวกอะอะมะเทิง

หัวหน้าห้องอยู่ชะโกล์ตามเคย พวกแรดก็กดดันจาก
ด้านหลัง สายพละเสียงดังเจี๊ยวจ๊าว สาวเรียกแขกเลยตาลีตาลาน
เจ้าง่าวมาถึงก็พูดเรื่องง่าวๆ เลย พวกโอดะก็เตาะแตะไม่สนใจ
ที่เขาคุยกัน รองหัวหน้า A ถลึงตาใส่ รองหัวหน้า C เคี้ยวโน่น
เคี้ยวนั่น รองหัวหน้า B ก็ตามเคย ...ตะ ตึงตึงอยู่? เอ๊ยเปล่า เนอะ
ไม่มีอะไรจ้ะ?

เอ๊ะ ทำไมถลึงตาตามกันหมด!? ทำไมจู้ๆ ก็พร้อมใจกัน
ไม่พูด? การจิกตาเพิ่มขึ้น?ติดเชือกกันรึเง?

น่าเสียดาย ถ้า 12 คน จะตั้งชื่อ “24 จิกตา” ซะเลย นี่เป็น
40 จิกตา พลังทำลายหมายสังหารที่มาพร้อมกับสายตามันสูง

ปรีดีทีเดียว

ทำไมแม้แต่สาวเรียกแขกก็ติดเชื่อการจิกตาไปด้วย กลายเป็น 42 จิกตาเลยนะ? นอกจากเสียงดังจ๊อแจแล้วยัง หนวกหูอีกต่างหาก ม.5 แล้วนี่แหละ เกรียนกันมาก? อยากให้ คู่ンเคยกับธรรมเนียมสังคมทั่วไปโซ่มัยละ ให้ตายสิ?

ด้วยเหตุนี้เหตุนี้ พอกลับห้องก็เลยหลับอย่างกับสลบแบบว่า รู้สึกเหมือนสลบไป..... เหนื่อยจริงๆ นะ?

ระดับความพึงใจของเราออกไปกับพ่อค้าเร่แล้วใช่มั้ย?

วันที่ 29 เข้า บนถนนของโอมุย

เซ็ง เซ็งและท้อแท้ นอนไม่พออีกต่างหาก ง่วงแต่โดน ปลุก.....เซ็ง หนุ่มม.ปลายละเหี่ยวใจนะเนี่ย? จะไม่มีใครปลอบโยนบ้างเลยหรือ?

ดูเหมือนทุกคนต้องเข้าดันเจียนตลอดสามวัน เพราะ ขอดตะลุยดันเจียนกับทางกิลด์ไว้ เราลิตต้องอยู่โยงเพราะเลเวล 11 ยังเป็นนักผจญภัยไม่ได้ เพราะนิต เพราะเก็บตัว เพราะโคดเดียว จึงนับว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องชอบธรรม

เราลิตถ้าไม่ได้แล้วสินะ? พออยู่ที่นี้ ทำไมถึงรู้สึกว่ ไม่เคยมีวันไหนที่จะไม่โดนโกรธเลย? เราไม่ผิดเลยแท้ ๆ น่า สงสัยเหลือเกินเนอะ?

เงินมีมากพอตัว ถ้านับก็มากกว่าห้าแสนเอเล คินซีฟ อย่างอู้ฟูเลย อีกหน่อยคงได้โดนแซวว่าเป็นสามัญชนขึ้นชื่อ

ไม่มีเงินก็เลยรับจ๊อบหาเงินงกๆ เก็บออมมาเรื่อย เอา
เถอะ เงินค่าใช้จ่ายโดนเอาไปจ่ายค่าที่พักที่ลงบัญชีไว้ นี่ถ้า
เจอเข้ามีหวังโดนริบ อีกอย่างนะ ถ้ารู้ว่ค่าค่าที่พัก มีหวังได้โดน
ริบเงินแน่ๆ ถ้าอย่างนั้น ต้องใช้ก่อนโดนริบ

แต่ว่า พ่อค้าเร่ผู้น่าสงสัยวันนี้ก็ไม่ได้กลับมา ระดับความ
พึงใจกับแหวนไฟโรโมนก็เลยไม่กลับมาด้วย

ไปถึงไหนแล้วนะ ระดับความพึงใจของเรา? แล้วเมื่อไหร่
ระดับความพึงใจของเราถึงจะขึ้นล่ะเนี่ย? ขนาดไม่ได้ทำอะไร
ยังโดนโกรธได้ทุกวัน เพราะมันช่วยตระเวนขายให้มันเร็วหน่อย
ได้มัย พ่อค้าเร่

ร้านของข้าไม่มีสินค้าใหม่ ข้าวสารก็ไม่มี แต่คงหาแบบ
ยอมตายแหละ เพราะบอกพี่สาวไปว่ามีอาหารเห็ดชั้นเลิศ ก็ติด
เห็ดแบบเต็มตัวแล้วนี่นา

ส่วนร้านตะบองที่เป็นร้านอาวุธคงกำโรงามรุ่งเรืองมาก
ทีเดียว แม่บ้านคงหาซื้อกันอยู่? อืม เมืองนี้อาจไม่รอดแล้วแหละ

ไม่ว่าร้านไหนทั้งนั้นๆ ไม่มีของเก๋ๆ เลย ร้านกลางคืนชวน
พิศวงก็ไม่มี ร้านแนวผู้ใหญ่ของต่างโลกจะมีมัยนะ?

เปื่อใครตร ไปดันเจี้ยนซะเลยมัย แอบไปไง

ตามกฎแล้ว ดันเจี้ยนเข้าได้เฉพาะนักผจญภัยเท่านั้น
แต่ถ้าแอบเข้าไปคงไม่มีปัญหา ดันเจี้ยนมันส่อแว่วว่าน่าสนุก
ออก ฟังว่ามีสมบัติจริง ๆ ด้วย?

แล้วทำไมโดนพวกไอตะเทแบบงๆ ว่า “ถ้าฮารุกะเข้า

จี้เจียน มีหวังตกหน้าผาถึงชั้นล่างสุดหายตัวไปเลย”

ไม่มั้ง ไม่ตกหรอก เพราะข้างในจี้เจียนมันบินไม่ได้?
เพดานมันต่ำใช้มั้ยล่ะ?

ถึงออกไปข้างนอกก็เจอแค่ก็อบก็อบโคโบโคโบ แล้ว
ก็มีปมติดค้างกับก็อบลินเอ็มเพอเรอร์และโคบอลต์คิง เลยไม่
อยากเจอไปอีกสักพัก

ไอนั่นน่าจะกลัว ทำเอาสติแตกไปนิดหน่อย ไม่ขอเจอ
อีกแล้ว เป็นบุญที่รอดมาได้ เกือบโดนงาบหัวเข้าจริง ๆ เลยที
เดียวนะ ไม่เอาอีกแล้ว

มอนสเตอร์ร่างยักษ์อัปากรมีมาปรีเข้ามางาบหัว ถึง
หลบได้ก็หวาดเสียวถึงขั้นฝังใจเลยทีเดียวนะ ถ้าหลบไม่พ้นก็ตาย
เพราะหัวเหวอะนั่นแหละ

แล้วก็ ไม่ขอเล่นเกมพระราชของก็อบลินคิงหรอก

ก็เราไม่ใช่พระราชและต้องแพ้ตลอดอีกต่างหาก? คิง
ดันถามว่าใครคือพระราชในเกมพระราช มันก็ต้องพวกแก
นะสิพี่ะ ผิดกติกาตั้งแต่ชื่อแล้วว้ย

การจิกตาของหัวหน้าฝ่ายต้อนรับเมื่อเข้าก็ฆ่าของขึ้น
แล้ว ป้ายประกาศจ้างงานที่ไม่เคยเปลี่ยนก็ยังไม่เปลี่ยนแปลง
ตามเคย

แต่ว่า ที่กิลด์นั้น ยังไม่ได้สบตากับใครเลยสักครั้ง? ขนาด
มองหน้าตรง ๆ ก็ไม่สบตาด้วย? น่าสงสัยจัง?

ช่างเถอะ เอาเป็นว่าไปข้างนอกดูแล้วกัน วันนี้อาจมี

รถม้าโคดโนโจมตี ถ้าช่วยก็อาจได้ค่าตอบแทน

ที่ราบใกล้ป่ามีหญ้าไหวลมโชยสงบร่มรื่น ค่าขนมก็เลย
ไม่โผล่มาลั้กตัว รถม้าโคดโนโจมตีเลยลั้กคัน

เอาเถอะ ตอนนี้ไม่มีของจำเป็นต้องใช้ เราหมดบตบแล้ว
อุปกรณ์ก็ไม่จำเป็น

แน่นอนแหละ ถ้าเจอของดีก็ต้องซื้อเนอะ? จะซื้อแบบ
RPG เลย หนูम्म.ปลายี่นา? เพียงแต่ไม่อยากสู้กับมอนโหดๆ
แต่ถ้าลุย เครื่องเคราก็มีพอแล้วมั้ง?

อะไรเนี่ย..... สงบจัง เอาเถอะ สงบได้เสียที่ วันแบบนี้
ก็ดีเหมือนกัน

“ถึงได้บอกไว้ว่าให้ดูตาม้าตาเรือ โผล่มาฉิวเฉียดเป็นตาย
แน่”

แต่พอเดินไปที่ป่า ไม่รู้ทำไมดันมีออร์กโผล่มา หน้าตา
ไม่ใช่ออร์กแต่คงเป็นออร์ก ช่างเถอะ ยังไงก็ได้ ก็ไม่รู้ความแตกต่างนี่นา

“เจ้าพวกนี้มันเห็นว่ เมืองชื่ออะไรไม่รู้นี่โด่งดังมาก เลย
แห่มากันงั้นลิ? พวกหลังเขารึไง? แต่ออร์กจะได้ข่าวจากที่ไหนได้
ล่ะ? คุณเมรีเมรีปาวประกาศันรี? หรือว่า ไปตั้งป่ายไวก์กลางป่า?”

ดูเหมือนจะลากเอาเกือบกับโคโบมาด้วย นี่คงเป็นทัวร์
ช้อปแหล่งที่เลื่องลือสินะ? ควรผสมโรงมัย? ถ้าเอาด้วยพวกมัน
ก็ลุยเราอยู่ดีสินะ? หรือว่าไม่ควรเข้าร่วมเพราะเรามันโคดเดี่ยว

ดีเกือบ ดีโคโบด้วย เผลอๆ ก็ดีออร์กบ้าง อะไรกันเนี่ย

งานลับมอณฯ?

ชีวิตรักเกมต่างโลกน่าจนนรีใจเนี่ย? แต่ว่า ไม่เอาเกมพระราชานะ อย่าโผล่มาอย่างเด็ดขาดเชียว ไม่ได้สะตืดสะตึงจริง ๆ นะ

ไม่เอาอีกอบคิง ถ้าโผล่มาจะให้พวกแรดลุยแทน เราก็กลัวเป็นนะนี่พูดจริง

.....แต่ว่า จะต้องตีมอณฯ ไปถึงเมื่อไหร่? ต้องลุยยาวกี่ชั่วโมงถึงจะเคลียร์? จะมีรางวัลมั้ย? ถ้าเป็นแหวนไฟโรโมน รับรองว่าลุยตายแน่ ลุยชั่วร้าย? มาเลย เจ้าพวกระดับความพึงใจ จงมาเป็นระดับความพึงใจซะให้หมด

.....ว่าแต่ นี่มันค้ำแล้วนะ? เราหิวแล้วด้วย? ไม่มีพักรักชั่วคราวหรือเซฟไว้บ้างเหวอ? ได้เวลากลับบ้านแล้วนะ? เอาเถอะ เราก็ต้องกลับไปด้วยเหตุผลแบบนั้นเหมือนกันแหละ?

.....เฮ้ย เมื่อไหร่ถึงจะหมด! อะไรเนี่ย มอณฯ ยอดฝีมือเหวอ? ต้องลุยยาวกี่ชั่วโมงถึงจะเคลียร์? มีรางวัลมั้ย? ถ้าเป็นข้าวสารก็ลุยถวายหัว! ลุยแน่นอน? มาเลย เจ้าพวกข้าบ้น จะกดจะบีบซะให้หมด

.....หาว มืดแล้ว? หิวแทบท้องจนต้องเคี้ยวเห็ดไปด้วย! อยู่ใกล้เมืองแท้ ๆ เนเนี่ย? โอ๊ะ จบจนได้เหวอ? เอนดิงมั้ย? ของรางวัลคืออะไร?

“อ้าว ช่วยดูตาม้าตาเรือซะบ้างเถอะ สุดท้ายดันมีแต่ความแข็งแกร่งซะเหี้ยใจ จะออกมาทำไมละเนี่ย? พอพรรคพวกตายเกลี้ยงก็ควรถอยกลับไปไม่ใช่เหวอ? แบบนั้นถึงจะเรียกว่า

รู้จักดูตาม้าตาเรื่อนะ?”

ออร์คิงตัวสุดท้ายครบท่าน Lv ตั้ง 34 แต่ HP แค่ 372 เองเหวอ อ่อนกว่าก็อบเอ็มเพอเรอร์เสียอีก..... งานนี้เสียเวลาแบบโคตรๆ รับรองได้?

“เอาจริงดิ คำแล้วนะ หิวแล้วด้วย ออร์คิงมันจะอะไร นักหนา มาแนวยึดเยื้อแน่นเลย กะให้หิวตายเรอะ? จะเล่นแบบนี้ใช่ไหม? แป๊บนะ ขอกินม้อเย็นได้ป่าว? เดี่ยวมาใหม่ จริงๆ นะ แค่นิดเดียวก็ยังดี? แป๊บนิดเดียวเอง?”

ทำจะไม่ได้ผล ซวยเป็นบ้า ไม่ดูตาม้าตาเรื่อพอกๆ กับ โอตะเลย เออ ต่อให้ออร์คิงออกมาก็ไม่ยังหรวก จะตัวอะไร ก็ต้องตีให้ตายแหละ วุ่นวายเป็นบ้า

ตีตายแล้ว เสร็จสิ้นภารกิจ ฆ่าเกลี้ยงไม่เหลือ แต่ว่าไม่เห็นมีใครจัดรางวัลให้? เราโดนหลอกเหวอ? อุดส่าห์ตั้งออก ตั้งใจลุยยาว เขาว่าใช้เวทมนตร์ไม่ได้ผลก็อุดส่าห์ลุยยาว? ตียับเรียบร้อยไม่มีฟันหรือแทงเลยนะ? ไม่มีรางวัลเหวอ? ข่างหัวมัน กลับดีกว่า

โอตะคิง? ไม่ใช่สิเป็นออร์คิงกับออร์คิงตัวพ่อ เลย ได้ศิลาเวทกับตะบองมาเพียบ นอกนั้นเก็บไม่ไหว เหนื่อยแล้วด้วย เซ็งโคตร แถมหิวอีกต่างหาก

กลับเมืองแบบจ้อยๆ รางวัลก็ไม่มี เสียแรงเปล่าๆ ซะมัด ถ้าเก็บของมาหมดคงได้เงินมากโข แต่มีขนาดนี้ก็ขายไม่หวาดไม่ไหวแล้ว

แถวนั้นมีตะบองเกลื่อนไปหมด ให้ที่นี้เป็นเมืองแห่ง
ตะบองเลยมัย? แต่ขอเรียกว่า “เมืองแห่งการวิงวอน” คุณก็เก๋ดี
นี่นา? ระดับความพึงใจที่เราวิงวอนร้องขอ ไปอยู่ชะที่ไหนเอ่ย?

← เรื่องนิยาย แก่อย่างปลาปากโยกก็ตัดสินใจมีความผดอยู่? →

วันที่ 21 กลางคืน หน้าประตูเมืองโอบุย

ตอนเย็น ช่วงที่พวกเราออกจากต้นเจียนแล้ว คนของ
กิลด์บอกให้กลับเมืองทันที ดูเหมือนมีรายงานว่า หมู่บ้านใกล้ๆ
เมืองพินาศย่อยยับเพราะโดนมอนสเตอร์บุกโจมตี

และหมู่บ้านที่แจ้งข่าวก็ขาดการติดต่อ เมื่อประเมินจาก
ทิศทางเคลื่อนที่ สถานที่ต่อไปก็คือเมืองนี้ กิลด์นักผจญภัยจึง
เรียกรวมพลเร่งด่วน

ตอนนั้นที่หน้าประตูเมือง ได้ตั้งรั้ว ก่อกองไฟ และเตรียม
พร้อมรับศึกที่กำลังมา

อุตุลล่าห์สงบสุขแล้วเชียว ฮารุกะต่อสู้กลางป่าเพียงลำพัง
จนนำความสงบสุขมาให้

ดังนั้น คราวนี้พวกเราจะปกป้องมันให้ได้ พวกคาคิซากิ
ที่ได้หลบยวาก็เข้าร่วมด้วย เครื่องเครามีสภาพยับเยิน พวกโอดะ
เลยมอบอุปกรณ์สำรองให้ ก่อนจะสวมชุดเกราะเตรียมสู้รบด้วย
ร่างกายที่ยังไม่ฟื้นตัวดี

มอนฯ มาได้ทุกเมื่อ แต่ศึกคืนแล้วกลับไม่มีวีแววเลย

ไต่ยินว่าบรรดาคนของกิลด์เตรียมรับศึกตั้งแต่ก่อนเที่ยง

ลูกสาวเจ้าเมืองก็สวมเกราะพร้อมดาบคู่รออยู่เหนือประตูด้วย
คงต้องขนาดนั้นแหละ นี่เป็นเรื่องสำคัญที่เดิมพันความ
เป็นความตายของเมืองนี่นา แต่ว่า ที่นี้มีพวกเราอยู่

พวกเราเคยถูกฮารุกะปกป้องเอาไว้ เดิมพันถึงขั้นชีวิต
..... ไม่ใช่สิ เรื่องนั้นละ ฮารุกะพร้อมสละชีวิตเลยต่างหาก

วลี “ขอโทษทีจ้าว” นั้น ไม่ได้หมายถึงพวกคาคิซากิ
แต่เป็นคำสั่งเสียของฮารุกะต่างหาก เป็นคำพูดสุดท้ายซึ่ง
ทุกคนเข้าใจดี

พวกเราถูกปกป้องอีกแล้ว ทำอะไรไม่ได้อีกแล้ว ทำ
เหมือนกับปล่อยเขาให้ไปตายอีกแล้ว

แต่ว่า เขากลับมา กลับมาตัวเป็นๆ ดูเหมือนมีแค่เจ้าตัว
ที่รับไม่ได้ แต่ถึงกระนั้นก็กลับมา

ฮารุกะต่อสู้แบบไม่คิดว่าจะรอดกลับมาถึงขนาดนั้น ผู้
แบบยอมตายที่นั่นเลย

พวกเราไม่ได้เรื่องอีกแล้ว ปกป้องอะไรไม่ได้สักอย่าง
ช่วยใครไม่ได้สักคน มีแต่ถูกช่วยถูกปกป้อง เก่งแล้วแต่กลับ
ทำอะไรไม่ได้ ผู้ที่อยากปกป้องที่สุดกลับล้มเหลวปกป้องไม่ได้
ใช่ ทุกคนคิดแบบนั้น แต่ฮารุกะก็รอดมาได้ แล้วยังกลับมาหา
อีกต่างหาก

ดังนั้น คราวนี้แหละจะปกป้อง ก็ฮารุกะปลุกปั้นซะเก่ง-
กาจนขนาดนี้แล้ว

ดังนั้น คราวนี้แหละจะช่วยเหลือ แบบที่ฮารุกะเคย

ช่วยเรื่อยมา

และจะปกป้องฮารุกะด้วย แม้บางที อย่างฮารุกะอาจ
ไม่เป็นไรก็ตาม

ตอนนี้ ถึงแม้รู้ว่าฮารุกะอ่อนด้อย แต่ก็ไม่เข้าใจอยู่ดี
เขาทำหน้าที่ปกติ แต่ที่จริงน่าจะช้าเอากว คงระบบ
ไปทั้งตัวแน่

ไม่มีทางที่จะปกติดี เขาต้องเจอกับคู่ต่อกรที่ทำให้เอา
พวกคาคิซากิเหวอะหวะไปทั้งตัว ต่อสู้กันอย่างหนักหน่วงแบบ
นั้น ยอมเอาตัวเข้าแลกเต็มๆ เพื่อพวกเรา

มีหรือจะไม่เป็นไร แต่ถึงกระนั้นก็กลับมา ทำหน้าที่
แล้วพูดว่า “กลับมาแล้ว” อีกต่างหาก

ดังนั้น วันนี้แหละจะปกป้อง ให้ฮารุกะได้พักผ่อนอย่าง
เต็มที่

เพราะพวกเรามีแค่นั้น ทำได้เพียงเรื่องแบบนี้เท่านั้น
โชคดีที่ฮารุกะไม่ใช่นักผจญภัย ก็เลยไม่ถูกเรียกตัว
ยังไม่เห็นพวกคาคิซากิก็เลยเป็นห่วง แต่วันนี้จะปกป้อง
ให้ได้

ก็พวกเรายังไม่ได้ตอบแทนอะไรเลยทั้งที่ได้รับมากมาย
ปานนี้

จะขอปกป้องในระหว่างที่ฮารุกะรักษาตัว

แต่ทำไม..... มอนะ ยังไม่มา? และ..... ฮารุกะมาโน่นแล้ว?

“ทำไมทุกคนเล่นแคมปีไฟกัน? ทำไมฉันถึงแห้วล่ะ?

เพราะโคตเคียวเหรอ? หิวโซกลับมานะเนีย ทำบาร์บิคิวกันอยู่
เหรอ? เดียวนะ ฉันพิสูจน์ด้วยฟรุटकัแล้วนะว่าไม่ผิด ถ้าจะ
แกลังก็ไปลงกับพวกโอตะสิ? แล้วนี่โดนจับอีกต่างหาก? ทำไม
ฉันโดนอยู่คนเดียว? รู้มั้ยว่าหิวแล้วนะ!”

เอ่อ ทำจะหิวจัด? บาร์บิคิวเหรอ?

“คือว่านะ ฮารุกะ? คือว่า.... พวกเราไม่ได้กีดกันนาย
เลยนะ? แล้วนี่ก็ไม่ใช่แคมป์ไฟด้วย? ที่นี่อันตราย เข้าไปข้าง
ในเถอะ...นะ?”

ไม่รู้เหมือนกันว่า ฮารุกะเอาฟรุटकัมาพิสูจน์ว่าไม่ได้
ทำผิดเรื่องในตอนไหนหรือเมื่อไหร่ แต่จะไม่ยอมให้ฮารุกะใน
สภาพนี้ต่อสู้กับมอนฯ ฝูงใหญ่หรอก

ถึงทำตัวปกติ ไม่ได้พูดอะไร แต่น่าจะบอบช้ำเอากการ
ไม่อยู่ในสภาพที่จะต่อสู้หรอก ต่อให้รักษาแผลด้วยโพชั่น แต่
ความเหนื่อยล้าและความบอบช้ำที่สะสมก็ไม่อาจประเมินได้
ก็น้ำตาดูอ่อนเพลียเหมือนแทบจะล้มทั้งยืนอยู่แล้ว

“เอ่อ หมู่บ้านใกล้ๆ นี้ถูกโจมตีเพราะมอนฯ ไล่มาผิด
ที่ผิดทาง เมืองนี้เลยมีอันตราย ตอนนี้พวกทหารกับบรรดานัก
ผจญภัยกำลังเตรียมรับมือ พวกฉันก็จะปกป้องที่นี่..... ดังนั้น
ไปพักผ่อนเถอะ ที่นี่ไม่เป็นไรหรอก?”

ฉันคงพูดยาวไปมั้ง ฮารุกะเลยอย่างปลาซะงั้น และทันที
ที่ทาไชยู คนก็แห่มามุงกัน

ทุกคนมองตาเป็นมันเขียว ฮารุกะก็กินชะเอวรีดอ่อย

กลิ่นหอมของไชโยไชยพุ่งทั่วบริเวณ ทุกคนถึงกับกลืนน้ำลายเลย
 พอมีนักผจญภัยหลายคนเข้าไปคุยกับฮารุกะ ฮารุกะ
 เลยฟาดมือลงที่พื้น แล้วก็มีโต๊ะหินโผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน จากนั้น
 ปรับรูปทรง ล้างน้ำและเช็ดจนสะอาด ฮารุกะหยิบปลามาวาง
 เรียงกันแล้วเริ่มย่าง?

ไม่ทันไรก็กลายเป็นแถวยาวเหยียด ทุกคนยื่นเงินให้
 แล้วรับปลาล้างจากฮารุกะแพงลวยหรือ? โห ตั้งราคาเอา
 เรื่องเดียว

เอ๊ะ? มอนฯ ฟุ้งใหญ่จะบุกมานะ? ทำไมทุกคนมัวแต่
 กินปลาย่างกันอย่างเอร็ดอร่อยล่ะ? นี่มันแคมป์ไฟจริง ๆ หรือ?

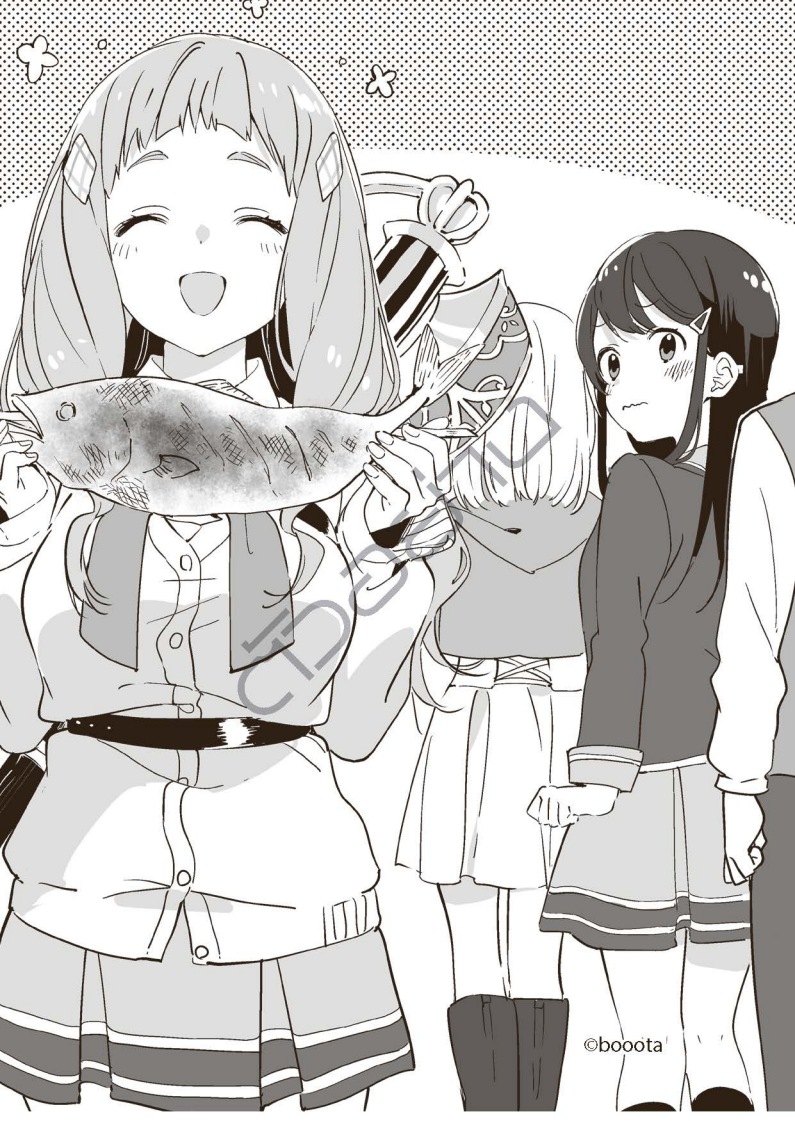
มามัวนี้มาขายของเอาตอนนี้ ฮารุกะจะโดนโกรธมั้ยนะ?
 ทำไมหัวหน้ากิลด์ก็ต่อแถวด้วย? ทำไมลูกสาวเจ้าเมืองเคียวปลา
 ซะอร่อยเชียว? ทำไมจัดปลาตัวใหญ่สุดให้รองหัวหน้า B? ว่า
 แต่ ไปต่อแถวตอนไหนเนี่ย?

หน้าตาอึมแ่มมีความสุขกับกลิ่นไชโยเชียว เอ้? เดียว
 จะมีศึกใหญ่นะ? จะปกป้องเมืองกันนะ? แล้วทำไมฉันก็มาต่อ
 แถวกับเขาด้วยล่ะ?

แต่ว่า ถ้าได้ปลาตัวเล็กกว่ารอง B รับรองว่าไม่ยอมแน่
 ไม่ยอมอย่างเด็ดขาด

.....อึม ปลาย่างอร่อยจัง แน่นอนว่า ได้ตัวที่ใหญ่ที่สุด

แต่ถึงกระนั้น มอนฯ ก็ยังไม่โผล่มา หน่วยลาดตระเวน

ก็ไม่พบเห็น

และฮารุกะกำลังคุยกับพวกโอดะทั้งที่มันอันตรายถ้า
อยู่ที่นี้

แต่ว่า ฮารุกะโดนดึงตัวไปหาหัวหน้ากิลด์ มีปัญหาอะไร
หรือไม่วะ?

ว่าแล้วเซียว มาตั้งแผงลอยแบบนี้ไม่สมควรจริงนั่น
แหละ ดูเหมือนลูกสาวเจ้าเมืองก็เรียกพบด้วย

เกิดอะไรขึ้น? การพูดคุยเหมือนเข้าช่วงสำคัญ โบกไม้
โบกมือกันวุ่นเลย?

ลูกสาวเจ้าเมืองกุมหน้ากระต๊อบเท้าทำไมนะ?

ทำไมฮารุกะถึงได้กระต๊อบเท้าตามด้วย? ทำไมฮารุกะถึง
ทำหน้าพิลึกพร้อมกับกระต๊อบเท้าเบา ๆ?

พี่พนักงานของกิลด์มาตามฉัน แต่จะดีหรือ ประจำ
ตำแหน่งอยู่นะ?

“เอ่อ ตรงนี้เป็นตำแหน่งสำคัญในการป้องกัน ทั้งไป
มันไม่ดีมั้ยนะ?”

“เรื่องการป้องกัน ตำแหน่ง การเฝ้าระวัง และก๊มมอนๆ
นะ ช่างมันไปก่อน ตามมาเถอะละ ต้องการคนแปลภาษา แปล
แบบไม่มีปัญหาในการใช้คำนะละ....”

คิดว่าแบบนี้ไม่ต๊นึ้ก แต่ก็มอบหมายให้ทุกคนดูแลแล้ว
เดินตามไปและได้ฟังเรื่องที่เขายกมา

วันนี้ เรื่องคราวนี้ตัวการคือฮารุกะชัดเจน จากนั้นการ